

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **S. H.**

skazanego za przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lutego 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lipca 2012 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 21 marca 2012 r.,

sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., złożyła wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 21 marca 2012 r. z uwagi na pojawienie się nowych faktów i dowodów, mogących świadczyć o tym, że skazany nie popełnił przypisanego mu czynu. Domaga się ona w związku z tym uchylenia wyroku tego Sądu w całości oraz zwrotu sprawy do ponownego rozpoznania temuż Sądowi, a także wstrzymania wykonania wymierzonej powyższym

orzeczeniem kary pozbawienia wolności. W uzasadnieniu swego wystąpienia jego autorka wskazała, że „aktualnie” do bliskich skazanego zgłosiła się M. M., która miała stwierdzić, że od J. K. - pokrzywdzonej przez przestępstwo, którego popełnienie przypisano skazanemu, uzyskała informację, iż został on zmuszony przez M. G. do stosunku oralnego, którego nie chciał i że nie było go przy tym jak pokrzywdzona „zabawiała się z M.” (M. G.). Wedle obrońcy okoliczności te M. M. może przedstawić przed sądem, a jej zeznania oraz przeprowadzenie konfrontacji z pokrzywdzoną J. K. w istotny sposób przyczynią się do wyjaśnienia rzeczywistego przebiegu zdarzenia i potwierdzą, że skazany nie dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. Do wniosku o wznowienie dołączono oświadczenie na piśmie, które miało zostać sporządzone przez M. M. Wskazano w nim, że „po sprawie” J. K. miała spotkać się z M. M. i przekazać jej, że skazany został zmuszony przez „M.” do stosunku oralnego, oraz że nie widział jak „M. zabawia się z pokrzywdzoną” J. K., która miała przy tym przyznać, iż kłamała w sprawie, gdyż S. H. nic złego nie zrobił. Podniesiono w nim ponadto, że pokrzywdzona była widziana w towarzystwie R. O. po opuszczeniu przez niego zakładu karnego.

W odpowiedzi na ten wniosek, prokurator Prokuratury Generalnej wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie zauważyć należy, że S. H., wskazanym wcześniej wyrokiem Sądu Okręgowego, został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu, który miał polegać na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu z R. O. i M. G., wbrew woli M. M., grożąc jej pobiciem, pozbawił ją wolności, wywożąc ją do B., zakwalifikowanego z art. 189 § 1 k.k. Tym samym wyrokiem został on zaś uznany winnym tego, że w dniu 19 maja 2009 r., w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z M. G., grożąc pobiciem, doprowadził J. K. dwukrotnie do obcowania płciowego, co zakwalifikowano z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. Wskazanym wcześniej wyrokiem Sądu Apelacyjnego rozstrzygnięcia te zostały utrzymane w mocy. Tym samym nie można uznać za prawidłowe domaganie się przez obrońcę we wniosku o wznowienie uchylenia jedynie wyroku Sądu Okręgowego, i to przy tym w całości. Wobec treści uzasadnienia wniosku przyjąć jednak należy, że jego autorce chodziło jedynie o prawomocne skazanie S. H. przez Sąd Okręgowy za przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 k.k., które to rozstrzygnięcie utrzymał w mocy Sąd Apelacyjny.

Jak już wskazywano, obrońca podstaw do wznowienia postępowania upatruje w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Przypomnieć tu zatem należy, że przepis ten przewiduje, iż postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, iż skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Zdaniem obrońcy w sprawie niniejszej doszło właśnie do prawomocnego skazania S. H., choć nie dopuścił się on przypisanego mu przestępstwa.

Przy ocenie zasadności wniosku o wznowienie postępowania od razu nasuwa się kwestia, że okoliczności w nim podnoszone, jak i dołączonym doń oświadczeniu przekonują, iż obrońca opiera się w rzeczywistości na podstawie wymienionej w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Autorka przedmiotowego wniosku, w sposób dorozumiany, przyjmuje bowiem w nim w istocie tezę, że w związku z postępowaniem będącym przedmiotem prawomocnego procesu dopuszczono się przestępstwa, które miało wpływ na treść wydanego w nim orzeczenia. Podana w omawianym oświadczeniu okoliczność, że J. K. „po sprawie” miała jakoby przyznać M. M., iż „kłamała w sądzie”, sugeruje przecież popełnienie przez pokrzywdzoną, na podstawie zeznań której czyniono w sprawie ustalenia faktyczne, przestępstwa opisanego w art. 233 § 1 k.k. Powyższe nie może jednak w żadnej mierze przesądzać o wystąpieniu przesłanek do wznowienia postępowania, o których stanowi art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., tj. w oparciu o „nowy dowód”. Twierdzenie o ujawnieniu się po uprawomocnieniu się skazującego wyroku osoby, która przytacza rzekome wypowiedzi pokrzywdzonej wskazujące, że złożyła fałszywe zeznania, oznacza więc *de facto* poruszanie się w płaszczyźnie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wywodzi się zasadnie, że wobec twierdzenia, iż po uprawomocnieniu się orzeczenia ujawniły się nowe, nieznane przedtem dowody wskazujące na to, że orzeczenie zapadło na podstawie fałszywego zeznania, podstawę prawną wniosku o wznowienie może stanowić jedynie przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., a w takiej sytuacji przestępstwo, którego dopuszczono się w związku z postępowaniem i na które powołano się we wniosku, winno być wykazane prawomocnym wyrokiem skazującym (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 marca 2009 r., IV KO 186/08, LEX nr 608452, czy z dnia 15 kwietnia 2010 r., IV KO 192/09, LEX nr 843783).

W sprawie niniejszej twierdzenia zawarte w przedmiotowym oświadczeniu nie zostały wsparte wymaganym tu dowodem w postaci prawomocnego wyroku skazującego lub orzeczenia o niemożności jego wydania z uwagi na zaistnienie okoliczności określonych w art. 541 § 1 k.p.k. Brak jest zatem przesłanek do wznowienia w oparciu o

art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Zresztą obrońca nie dostrzegła podstaw wznowienia z tego przepisu, co wyraźnie stwierdziła w uzasadnieniu swego wniosku.

Mając to wszystko na uwadze przyjąć trzeba, że obrońca nie wykazała wystąpienia w tej sprawie jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania. Dlatego też Sąd Najwyższy jej wniosek oddalił, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

[l.n]